

KVELDSTANKER til 13.febr. 2010 av Helga Hugdal.

Vi møttes i sykehuskorridorene. Eller rettere: Vi møttes i den vesle sykehuskirka/-kapellet. Satt der litt i bønn og noen minutters ro og ettertanke. Ute i korridoren fikk vi prata litt. De kjemper sammen med den vesle datra. Den vesle ekstragaven, den etterlengtede attpåklaten, som var annerledes på flere vis. Født flere år etter flyttinga til nytt fedreland. "Vi har visst det fra hun var bittelita i mors mage," sa de. "Vi visste NOE. Og vi ble sterkt råda til å ta henne bort. "Foreldre blir utslitt av slike barn," fikk vi høre. Men det var aldri aktuelt for oss å ta henne bort. Hun er jo BARNET VÅRT, i likhet med de vi har fra før." Så ble det nye og nye opplysninger. Beslutninger om operasjon. Ny beskjed om at operasjon er umulig. Nytt håp igjen. Nye skuffelser. Nå ER operasjonen, den store og umulige, gjennomført, og det har gått bra, så langt. Men veien videre er ingen vanlig vei. Det er de fullt klar over. Men de er villige til å kjempe. For Gullet. Og HUN? "Hun er en fighter!" sier de stolt. "HUN gir ikke opp!" "SÅ godt at dere lot henne leve," sier jeg igjen. "DET var aldri noe spørsmål," svarer de igjen. "Hun er jo barnet vårt. Like mye verdt som alle oss andre." Jeg har ikke noe tillegg å komme med, kjenner jeg. Lar bare dette lille glimtet inn i en families liv stå for seg selv. En av mange familier som er "tatt avsides" her på dette store sykehuset med så mye ekspertise - og på alle andre sykehus, opptreningssentra og andre institusjoner. I går kom en ung mann inn på rommet vårt. Banka forsiktig på døra. "Kan jeg få komme inn litt? Jeg hører at dere snakker og er glade. Jeg er litt deprimert på grunn av situasjonen min. Men jeg tror det er godt for meg å være her inne ei lita stund. Er det greit?" Ja, mer enn greit, gode, tapre, hardt prøvede mann. Du som er modig nok til å være ærlig om livet og nuet, gledene, skuffelsene, håpet. Jeg var nede i sykehuskirka og tente lys for deg. Med ønske om ei god helg for den enkelte! Helga H.